

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: BB-24Sa/20/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6022200607
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Maukš
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:6022200607.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici vo veci žalobkyne A. A., nar. 04. 04. 1976, bytom A. XX, zastúpená Advokátska kancelária TRNKA s.r.o., Námestie SNP 9488/26A, 960 01 Zvolen IČO: 55 085 075, proti žalovanej Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 08. 11. 2022, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamietla.

II. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Administratívne konanie a napadnuté rozhodnutie

1. Sociálnej poisťovni, pobočka Zvolen (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) došla dňa 26. 07. 2022 žiadosť žalobkyne o dávku v nezamestnanosti. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. 4128/2022-ZV-DvN zo dňa 11. 08. 2022 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) a čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) vyslovil, že žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 01. 07. 2022. V posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie nepreukázala žiadne doby poistenia v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky. Na území iného členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru preukázala dobu poistenia v nezamestnanosti od 01. 09. 2015 do 30. 06. 2022 z pracovného pomeru vo Švajčiarsku. Ako štát bydliska žalobkyne na účely aplikácie čl. 61 a 62 základného nariadenia určil prvostupňový správny orgán Švajčiarsko s ohľadom na celkovú dĺžku jej pobytu viac ako 6 rokov a pre prioritnú orientáciu na zahraničný pracovný trh, čo bolo vyhodnotené silnejšie ako väzby a Slovenskú republiku. Keďže žalobkyňa bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončila dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte nebolo jej bydlisko na území Slovenskej republiky, nie je možné v súlade so základným nariadením (čl. 61 a čl. 65 ods. 2 a 5) použiť pravidlo sčítania dôb poistenia. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie argumentujúc, že jej centrum záujmov sa nachádza v Slovenskej republike.

2. Žalovaná rozhodnutím č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 08. 11. 2022 (ďalej len napadnuté rozhodnutie) zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila prvostupňové rozhodnutie. V odôvodnení uviedla, že v zmysle vykonaného dokazovania žalobkyňa bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla doby poistenia v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy. Doby poistenia v nezamestnanosti vo Švajčiarsku by bolo možné zohľadniť len v prípade preukázania

zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu zamestnania vo Švajčiarsku v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia. Centrum záujmov a bydlisko dotknutej osoby je možné určiť na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií najmä s poukazom na článok 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“). Žalovaná poukázala na rozhodnutie správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12. 06. 2009, podľa ktorého nie je prijateľné príliš širokým výkladom pojmu bydlisko rozširovať oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny v krajine pôvodu. Prijateľné je prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov (ktorí sa do štátu bydliska spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň vracajú) a pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia so svojimi krajinami pôvodu. Ako silnejšie vyhodnotila žalovaná celkovú dĺžku pobytu žalobkyne v zahraničí, stabilnú pracovnú situáciu v zahraničí, rodinnú situáciu – prítomnosť manžela ako najbližšej osoby v zahraničí a platenie daní a odvodov podľa švajčiarskych právnych predpisov oproti ostatným skutočnostiam, a to pravidelné návraty na Slovensko, prítomnosť rodiny a priateľov a vlastníctvo nehnuteľností na Slovensku. Preto nie je možné považovať bydlisko žalobkyne počas jej zamestnania v členskom štáte Európskej únie, resp. Európskeho združenia voľného obchodu za zachované na území Slovenskej republiky. Žalovaná tiež uviedla, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v inom štáte ako štáte posledného zamestnania je výnimkou zo všeobecného pravidla, pričom cieľom nariadenia je, aby štát, kde osoba platila poisťné pre prípad nezamestnanosti niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Žalobkyňa mohla požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Švajčiarska. Pokiaľ žalobkyňa nesúhlasila so záverom prvostupňového správneho orgánu, že nepreukázala deklarované návraty na Slovensko, žalovaná uviedla, že bolo prihladené na žalobkyňou predložené doklady o tankovaní pohonných hmôt, ktoré nepreukazujú, že tankovanie bolo vykonané za účelom cesty na Slovensko ani kto bol účastníkom takejto cesty. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že do Švajčiarska odcestovala len z dôvodu lepšieho platového ohodnotenia, žalovaná uviedla, že v zmysle článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nie sú dôvody odchodu zahraničia rozhodujúcimi skutočnosťami preukazujúcimi miesto bydliska a je na ne možné nahliadať len ako na doplňujúce skutočnosti. K tvrdeniam žalobkyne, že na Slovensku je spoluvlastníčkou rodinného domu, platí tu daň z nehnuteľností, má tu rodinu a priateľov, žalovaná uviedla, že tieto boli zohľadnené, ale v porovnaní s ostatnými zistenými skutočnosťami nepreukazujú zachovanie bydliska na Slovensku (rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Sžsk/12/2021). Záverom žalovaná poukázala na viaceré rozsudky Najvyššieho súdu SR, Najvyššieho správneho súdu SR aj krajských súdov ako správnych súdov, ktoré posúdili otázku bydliska obdobne.

Správna žaloba a vyjadrenia účastníkov

3. Žalobkyňa sa včas podanou správnu žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici ako správny súd domáhala zrušenia napadnutého aj prvostupňového rozhodnutia. V žalobe uviedla, že žalovaná nesprávne posúdila otázku miesta centra záujmov žalobkyne, ktoré podľa žalobkyne je a vždy bolo v Slovenskej republike. Žalobkyňa súhlasí s posúdením dĺžky trvania pobytu vo Švajčiarsku 6 rokov a 10 mesiacov, čo možno hodnotiť ako pomerne dlhú dobu, avšak samotná dĺžka pobytu nie je rozhodujúca. Žalobkyňa nemôže byť dávane na ľarchu, že si počas práce vo Švajčiarsku nehľadala prácu na Slovensku, pretože vo Švajčiarsku pracovala z dôvodu lepšieho zárobku a je logické, že sa orientovala na švajčiarsky pracovný trh. Žalobkyňa si nevie predstaviť, ako by si počas výkonu práce vo Švajčiarsku hľadala prácu na Slovensku, čo vyžaduje spravidla účasť na osobnom pohovore zamestnávateľa. V rámci posúdenia rodinných väzieb, žalovaná uvádza, že žalobkyňa pracovala vo Švajčiarsku s najbližšou osobou – manželom, ale opomína zohľadniť, že jej ďalšie najbližšie osoby (dcéra a rodičia) sa po celý čas nachádzali na Slovensku a relatívne často (2-krát mesačne) za nimi cestovala. Žalobkyňa spochybňuje záver žalovanej o nepreukázaní žalobkyňou uvádzaného počtu ciest na Slovensko a pýta sa, čo okrem dokladov o zakúpení pohonných hmôt mala predložiť. Tiež uviedla, že nemá povinnosť archivovať každý doklad za takmer 7 rokov a nedisponuje každým takýmto dokladom, pretože cestovali vždy viacerí z dôvodu ušetrenia nákladov. Otázku bytovej situácie vykladá žalovaná s poukazom na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Sžsk/12/2021 reštriktívne. Samotné vlastníctvo nehnuteľností nestačí na preukázanie centra záujmu, avšak u žalobkyne existuje celý rad skutočností predpokladaných vykonávacím nariadením, na základe ktorých je centrum jej záujmov na Slovensku. Žalobkyňa nemôže byť dávame na ľarchu, že si vo Švajčiarsku počas výkonu práce plnila zákonné povinnosti (platenie daní a odvodov). Pokiaľ pracuje vo Švajčiarsku,

nemožno očakávať, že sa bude väčšiu časť roka nachádzať na Slovensku. S poukazom na odsek 43. rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Sa/18/2021 stabilita zamestnania a plnenie daňových povinností voči členskému štátu by nemali samé osebe predstavovať zásadné ukazovatele v súvislosti s posudzovaním zachovania centra záujmov v tomto členskom štáte, pretože, ak si žalobca dokázal zabezpečiť v inom členskom štáte zamestnanie, nemožno to vyhodnocovať v jeho neprospech tak, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania. Žalobkyňa cestovala do Švajčiarska len za účelom práce, čo neznamena, že zmenila svoje centrum záujmov, že sem presunula „celý svoj život“. Na Slovensku vlastní rodinný dom, platí za neho daň a hypotéku a má tu rodinu a priateľov. Časté návštevy na Slovensku potvrdzujú, že do Švajčiarska cestovala výlučne z pracovných dôvodov. Ak mala žalovaná za to, že niektoré skutočnosti nie sú dostatočne objasnené, mala s poukazom na povinnosť zistenia materiálnej pravdy dokazovanie doplniť, najmä výsluchom svedkov pri pochybnosti o frekvencii návratov na Slovensko. Žalobkyňa poukazuje na množstvo súdnych rozhodnutí, avšak vykladá neurčitý právny pojem centrum záujmov. Skutkový stav je vždy individuálny, a preto nie je bez bližšieho skúmania možné poukazovať na súdne rozhodnutia v obdobných veciach. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 9Sžsk/2/2020, podľa ktorého pre posúdenie miesta bydliska je potrebné okrem dĺžky zamestnania a bývanie pracovníka skúmať aj ďalšie okolnosti a vziať do úvahy charakter nájmu žalobcu v Nórsku, frekvenciu a dĺžku návštevu Slovenska, pri ktorých nedošlo k oslabeniu jeho pôvodných individuálnych a rodinných väzieb. Žalobkyňa považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za nedostatočné, nakoľko neďáva odpoveď na otázku, prečo nie je možné považovať Slovenskú republiku za centrum jej záujmov, keď podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-76/76 bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte.

4. Žalovaná navrhla správu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Vo vyjadrení k žalobe argumentovala obdobne ako v napadnutom rozhodnutí. Okrem toho poukázala na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Ssk/103/2021 ohľadom otázky rodinnej situácie, ktorá sa týka len úzkej rodiny podľa čl. 1 písm. i) bod 2 základného nariadenia ako sú manžel, neplnoleté a nezaopatrené deti a nie plnoleté deti ako dcéra žalobkyne. Tiež poukázala na rozsudky Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Sžsk/53/2021, 7Ssk/96/2021 a 7Sžsk/92/2020 ohľadom posúdenia vplyvu vlastníctva nehnuteľnosti na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí. Ďalej uviedla, že poukaz žalobkyne na rozhodnutie súdneho dvora EÚ C-76/76 nie je náležitý, pretože táto vec bola posudzovaná podľa Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva, ktoré bolo účinné k 30. 04. 2010. Zároveň uviedla, že sa podľa tohto nariadenia sa pri posudzovaní nároku na dávku v nezamestnanosti postupovalo v prípadoch osôb, ktoré pred zaradením do zoznamu uchádzačov o zamestnanie vykonávali zárobkovú činnosť na území iného členského štátu, odlišne.

5. Žalobkyňa v replike doplnila, že je nesprávne tvrdenie žalovanej, že s manželom na Slovensku vlastnila nehnuteľnosť až od roku 2017, nakoľko ju vlastnila aj predtým, o čom svedčí nadobúdací titul uvedený na liste vlastníctva pod B1, čo je súčasťou administratívneho spisu. Tiež uviedla, že poukaz žalovanej na množstvo súdnych rozhodnutí nie je bez ďalšieho možný, pretože prejednáváná vec je individuálna a jej posúdenie závisí od jedinečných a nezameniteľných skutočností. Na podporu argumentu nesprávneho právneho posúdenia zo strany žalovanej poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžsk/73/2020, 9Sžsk/9/2020 a 7Sžsk/90/2018. Žalovaná dupliku nepodala.

Posúdenie veci správnym súdom

6. S účinnosťou od 01. 06. 2023 prešla pôsobnosť Krajského súdu v Banskej Bystrici ako správneho súdu na Správny súd v Banskej Bystrici podľa § 3 ods. 3 písm. a) zákona č. 151/2022 Z. z. Správny súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil dňa 10. 04. 2024, keďže účastníci nežiadali nariadenie pojednávania (žalobkyňa výslovne v správnej žalobe) ani správny súd nezhliadol iný dôvod na nariadenie pojednávania podľa § 107 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

7. Keďže je v predmetnej veci žalovanou Sociálna poisťovňa, ide v súlade s § 199 ods. 1 písm. a) SSP o správnu žalobu v sociálnych veciach. Ak je v tomto type konania žalobcom fyzická osoba, posudzuje správny súd žalobu neformálne (§ 202 ods. 2 SSP) a nie je viazaný žalobnými bodmi (§ 203 ods. 2

SSP). Vzhľadom na uvedené preskúmal správny súd napadnuté rozhodnutie a administratívny spis aj nad rámec žalobných bodov.

8. Základnou zákonnou podmienkou na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti podľa slovenských vnútroštátnych predpisov je v súlade s § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, že žiadateľ bol v posledných 4 rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky. Prvostupňový správny orgán aj žalovaná vec správne právne posúdili, keď v predmetnej veci vychádzali aj z ustanovení základného nariadenia a vykonávacieho nariadenia, keďže žalobkyňa bola bezprostredne pred požiadaním o dávku v nezamestnanosti zamestnaná vo Švajčiarsku (po dobu 6 rokov a 10 mesiacov) ako členskej krajine Európskeho združenia voľného obchodu, na ktorú sa uvedené nariadenia vzťahujú a nebola v posledných 4 rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistená v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky. Z článkov 61 a 65 ods. 5 základného nariadenia vyplýva základná zásada, že doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté na území iného členského štátu (Švajčiarsko) môžu byť zohľadnené na účely nároku na dávku v nezamestnanosti len v prípade, ak bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila dotknutá osoba doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté na Slovensku (čo v predmetnej veci nebolo splnené, pričom nesplnenie tejto podmienky nie je medzi účastníkmi sporné). Len výnimočne možno zohľadniť doby poistenia, dosiahnuté ako posledné na území iného štátu Európskej únie alebo Európskeho združenia voľného obchodu, ak si žiadateľ o dávku zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného štátu bydlisko na území Slovenskej republiky. Pojem bydlisko je autonómnym pojmom práva Európskej únie a je ho potrebné vykladať v súlade s normami európskeho práva bez ohľadu na možný význam tohto pojmu podľa vnútroštátneho práva. Článok 1 písm. j) základného nariadenia definuje pojem bydlisko ako miesto, kde osoba zvyčajne býva. Článok 11 vykonávacieho nariadenia upravuje kritériá určenia bydliska ako centra záujmov dotknutej osoby na základe posúdenia všetkých dostupných informácií, a to

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých štátov a

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa zvyčajne vykonáva, jej trvalosti a dĺžky trvania pracovnej zmluvy,

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb,

iii) vykonávania nezárobkovej činnosti,

iv) v prípade študentov zdroj ich príjmov,

v) jej bytovej situácie, najmä, či je situácia stabilná a

vi) členský štát, ktorý sa považuje za miesto bydliska na daňové účely.

9. Hlavným žalobným bodom v predmetnej veci bolo rozporovanie právneho posúdenia bydliska (centra záujmov) žalobkyne, ktoré je podľa žalovanej vo Švajčiarsku (na základe čoho nemá nárok na dávku v nezamestnanosti) a podľa žalobkyne na Slovensku (čo by zakladalo nárok na dávku v nezamestnanosti). Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a administratívneho spisu správny súd dospel k záveru, že správne orgány posúdili túto otázku v súlade s právnymi predpismi.

10. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaná posudzovala všetky kritériá uvedené v čl. 11 vykonávacieho nariadenia, pričom všetky svedčili v prospech bydliska vo Švajčiarsku (podrobne uvedené na strane 4 napadnutého rozhodnutia). Žalovaná posúdila (ad písm. a)) dĺžku a trvalosť prítomnosti žalobkyne na území Švajčiarska, ktorá trvala pomerne dlhú dobu, takmer 7 rokov, taktiež vyhodnotila (ad písm. b), i)), že išlo o trvalý pracovný pomer vykonávaný po celý čas u toho istého zamestnávateľa vo švajčiarsku uzavretý na dobu neurčitú, (ad písm. b), ii)) rodinnú situáciu žalobkyne tak, že bola vydatá, pričom jej manžel sa s ňou nachádzal vo Švajčiarsku, (ad písm. b), v)) žalobkyňa žila s manželom v podnájme vo Švajčiarsku, ktorý sa počas celej doby nezmenil a (ad písm. b), vi)) žalobkyňa platila dane vo Švajčiarsku. Pokiaľ ide o kritérium pod písm. b), iv), toto sa na žalobkyňu nevzťahuje, keďže nie je študentkou a pokiaľ ide o kritérium pod písm. b), iii), žalobkyňa nepreukázala, že by na Slovensku vykonávala nezárobkovú činnosť.

11. Žalobkyňa v rámci žalobných bodov namieta, že na Slovensko sa často vracala, pričom žalovaná v tejto súvislosti riadne nezistila skutkový stav, ktorý mala v prípade pochybností doplniť. Túto námietku považoval správny súd za nedôvodnú. Žalobkyňa v administratívnom konaní tvrdila, že sa na Slovensko vracala 2-krát mesačne, čo žalovaná vzhľadom na predložené pokladničné doklady o nákupe pohonných hmôt nepovažovala za preukázané. Správny súd však uvádza, že aj keby toto skutkové tvrdenie bolo

preukázané, nemalo by to význam pre posúdenie právnej otázky bydliska žalobkyne na Slovensku. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí poukázala na rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12. 06. 2009, podľa ktorého sa bydlisko nemôže vykladať široko tak, že by zahŕňalo všetky osoby, ktoré majú stabilné zamestnanie a nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu s výnimkou cezhraničných pracovníkov, ktorí sa do štátu bydliska vracajú spravidla denne, alebo aspoň raz za týždeň. Správny súd uvádza, že len takáto frekvencia návratov do krajiny pôvodu predstavuje zachovanie bydliska v tejto krajine. V prípade bližších štátov (napr. Česká republika, Rakúsko) je možné denné vracanie sa na Slovensko, pričom v prípade vzdialenejších štátov (ako je napr. Švajčiarsko) je to možné z hľadiska plnenia pracovných povinností urobiť 1-krát za týždeň, teda tak, aby dotknutý zamestnanec netrúvil v cudzej krajine iný ako pracovný čas, resp. čas medzi dvoma pracovnými dobami nevyhnutný na odpočinok v rámci pracovného týždňa. Toto však nebol prípad žalobkyne, ktorá takéto návraty na Slovensko vo frekvencii raz za týždeň ani netvrdila. Preto preukazovanie, že sa na Slovensko vracala dvakrát mesačne, by nemohlo zmeniť záver o jej bydlisku vo Švajčiarsku.

12. Pokiaľ žalobkyňa ďalej poukázala na to, že na Slovensku ostala jej dcéra a rodičia, žalovaná správne zobrala od úvahy to, že manžel žalobkyne žil s ňou počas výkonu zamestnania vo Švajčiarsku. Správny súd sa v tomto smere stotožňuje s vyjadrením žalovanej v správnej žalobe, ktorá s poukazom na čl. 1 písm. i) bod 2 základného nariadenia uviedla, že rodinným príslušníkom sa rozumie manžel, neploleté deti a nezaopatrované deti. Túto definíciu možno použiť ako výkladové pravidlo pri posudzovaní kritéria rodinného stavu a rodinných väzieb podľa čl. 11 písm. b) bod ii) vykonávacieho nariadenia. Základné nariadenie dáva vyššie vymenovaným osobám výslovne postavenie rodinného príslušníka, teda takéto osoby považuje z tohto pohľadu za bližšie. Plnoletá dcéra žalobkyne ani jej rodičia do tohto pojmu nepatria. Preto žalovaná postupovala správne, keď pri posudzovaní rodinných väzieb zohľadnila hlavne prítomnosť manžela žalobkyne vo Švajčiarsku na rozdiel od prítomnosti jej ďalších rodinných príslušníkov na Slovensku.

13. Pokiaľ ide o vlastníctvo nehnuteľností na území Slovenska, ktoré uvádzala žalobkyňa, táto skutočnosť vzhľadom na všetky ostatné svedčiace v prospech bydliska vo Švajčiarsku sama osebe nepreukazuje, že bydlisko žalobkyne bolo na Slovensku. K obdobnému záveru dospel aj Najvyšší správny súd SR v rozhodnutiach, na ktoré poukázal žalovaný (sp. zn. 7Sžsk/53/2021, 7Ssk/96/2021 a 7Sžsk/92/2020). Preto je aj irelevantná prípadná nesprávnosť žalovanej pri uvedení roku nadobudnutia nehnuteľností na Slovensku, na ktoré poukázala žalobkyňa v replike.

14. Správny súd nezistil ani rozpor napadnutého rozhodnutia s rozsudkom Súdneho dvora EÚ č. C-76/76. V tom to rozsudku je síce uvedené, že bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte, avšak zároveň je dodané, že skonštatované, že pojem bydlisko sa vždy posudzuje na základe komplexného súboru viacerých skutkových okolností so zohľadnením dĺžky a kontinuity bydliska predtým, ako sa pracovník presťahoval, dĺžku trvania a cieľ jeho absencie, charakter zamestnania, ako aj zámer zúčastnenej osoby, ktorý vyplýva zo všetkých okolností. Žalovaná však komplexne zohľadnila všetky relevantné okolnosti určujúce bydlisko žalovanej (ako správny súd uviedol v odseku 10. tohto rozsudku), a teda závery rozsudku Súdneho dvora EÚ č. C-76/76 neporušila. Navyše v čase vydania tohto rozsudku vykonávacie nariadenie ani rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12. 06. 2009 neexistovali, ale vychádzalo sa z kritérií podľa Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71. Preto žalovaná postupovala správne, keď pri kritériách určujúcich bydlisko postupovala podľa v súčasnosti účinného čl. 11 vykonávacieho nariadenia, pričom u žalobkyne všetky smerujú k bydlisku vo Švajčiarsku. Tiež postupovala správne, keď uplatnila závery Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia ohľadom cezhraničných pracovníkov, ako správny súd rozobral v odseku 11. tohto odôvodnenia.

15. Dôvodný nie je ani poukaz žalobkyne na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžsk/2/2020, 9Sžsk/73/2020, 9Sžsk/9/2020 a 7Sžsk/90/2018, pretože týmito rozhodnutiami bola skonštatovaná nezákonnosť rozhodnutí žalovanej z dôvodu, že sa dostatočne nezaoberala posudzovaním bydliska so zohľadnením všetkých kritérií (uprednostnila len niektoré alebo nevykonali vzájomné posúdenie jednotlivých kritérií). V predmetnej veci nemožno skonštatovať, že rozhodnutie žalovanej je nedostatočne odôvodnené, keďže, ako správny súd uzavrel v odseku 10. tohto rozsudku, žalovaná sa zaoberala všetkými kritériami na posúdenie bydliska predpokladanými vykonávacím nariadením. Posudzovanie bydliska v zmysle vyššie uvedených kritérií je vždy individuálne a nemožno skonštatovať,

že v žalobkyňou uvedených rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR boli uvedené nejaké zovšeobecňujúce závery (okrem povinnosti zohľadňovať všetky kritériá pri posudzovaní bydliska), ktoré by žalovaná nerešpektovala.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené správny súd nezistil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia ani postupu žalovanej a správnu žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

17. Keďže žalobkyňa nebola v konaní úspešná, nakoľko jej žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, správny súd jej podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario nepriznal právo na náhradu trov konania.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia na Správny súd v Banskej Bystrici. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v dvoch vyhotoveniach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.